KAYAHAN DEMİR

GÖBEKLİTEPE'DE GECE YARISI

GENÇ TİMAŞ

Başlangıç

M.Ö. 1323, Bereketli Hilal

O gün hiç olmadığı kadar şık olmalıydı. Senelerdir gece gündüz üzerinde çalıştığı, uğruna gecelerce uykusuz kaldığı hayaline en sonunda ulaşıyordu.

Günlerdir yoldaydı ve çok yorgundu. Ama ulaştığı hayali düşündükçe tüm yorgunluğu tıpkı yıldızlararasındaki bir toz bulutu gibi yok olup gidiyordu. Ataları tarafından yapıldığını düşündüğü tarihi yapıtların olduğu yerden geçerken hiç olmadığı kadar kendisini dinç hissetmişti.

Üzerinde en görkemli cübbesi, koyu siyah saçlarını kaplayan altın tokası, hasta ayaklarını görünmez kılan altın sandaletleri ona ayrı bir güç veriyordu. Evet, artık güçlüydü. Hem de hiç olmadığı kadar güçlü... Artık bundan sonra ona 'Küçük Kral' diyemeyeceklerdi. Tarih onu, tam da duymaktan hoşlandığı diğer lakabı olan 'Altın Kral' olarak hatırlayacaktı.

Aksayan ayaklarıyla hayaline daha hızlı ulaşabilmek için elinde tuttuğu özel süslemeli fil dişi yapımı değneğinden destek alıyordu. Bu geceden sonra artık bu değneğe de ihtiyacı olmayacaktı. Birçok yaşıtı ve çevresinde bulunan

hizmetlileri gibi o da bugünden itibaren hür ve sağlıklı olacaktı. Şu anda üzerinde yürümekte zorlandığı biçare bacaklarının tıpkı bir leopar bacağı gibi çevik, güçlü ve hızlı olacağı zamanları sabırsızlıkla bekliyordu.

Çelimsiz, koyu tenli sol elinde tuttuğu özel tasarımlı bıçak ona ayrı bir cesaret veriyordu. Zira bu bıçak, onun uzun zamandır geçmeyi planladığı gizemli kapıların da anahtarı olacaktı. Bir bıçak gerçekten de anahtar görevi görebilir miydi? Eğer bu kesici alet, bu zamana kadar yeryüzünde yaşayan hiç kimsenin göremeyeceği çok farklı alaşımlardan icat edilmişse elbette pekâlâ anahtar da olabilirdi. Hayallerine uzanan uçsuz bucaksız bir köprünün giriş anahtarı...

Artık 'Çocuk Kral'a düşen, bu gizemli kapıyı ardına kadar aralamaktı.

Devasa büyüklükteki yapıtların üzerlerine nakşedilmiş hayvan sembollerine baktı bir süre... Bu sembollerden ilham alarak birçok kişisel eşyasını bu doğrultuda dizayn ettirmişti. Bu geceden itibaren artık bu esrarengiz sembollerin de sırrına vakıf olacaktı.

Yüzünü acı çekercesine ekşitip hastalıklı zayıf, çelimsiz bacaklarıyla yürümesini sürdürdü. Artık hedefine çok yakındı.

Biraz zorlansa da engebeli sayılabilecek dar geçide doğru ağır adımlarla ilerledi. Karşısında tıpkı bir mezar kapısı gibi küçük, alçak bir boşluk belirdi. Hiç tereddüt etmeden aksayan ayaklarından birini attı içeri... Artık bundan sonrasında kendisine yıldızlar eşlik etmeyecekti. Çocuk-

luğundan beri hep merakını uyandırmış gökyüzünün inci taneleri artık onu göremiyordu.

"Kavuşacağız!" dedi, çatlamaya yüz tutmuş kısık sesiyle. "Çok az kaldı, biraz sonra benim tek yoldaşım sizler olacaksınız."

Esmer teni karanlığın da tesiriyle tamamen görünmez olmuştu. Ama altı senedir, belki de kerelerce gelip gittiği bu yer artık onun evi gibi olmuştu. Gözleri zifiri karanlıktan dolayı çevresini algılayamasa da gönül gözü ve kavruk ayakları onu hedefine ulaştıracaktı.

Israrcı adımlarını sürdürdü. Uzak bir noktada beliren ışık, ayaklarına daha bir güç katıyordu. İmkânı olsa bu ışığa doğru koşarak giderdi.

Yüzyıllardır kendisini korumayı başarmış bu kadim geçidin burunlara dolan ağır ve kesif kokusu da artık onu rahatsız etmiyordu. Hatta bu zamandan sonra koku algısı dahi azalmıştı. Tek bir hedefi, tek bir hayali vardı. O hayalin lezzetli rayihası, tüm kötü kokuları bertaraf edebilirdi.

Karşısındaki nokta şeklindeki ışık büyüdü, büyüdü. O ışık büyüdükçe sağ elindeki değneği hissetmez oldu. Yüzündeki o acı ifade yerini hiç aşina olmadığı bir tebessüme bırakıyordu. Evet, kendini bildi bileli hep hastalıklarla, acılarla geçmişti hayatı... Gülmeyi, tebessüm etmeyi unutmuştu. Bu ışık, on sekiz yıllık kısa sayılabilecek hayatında hiç tatmadığı doyumsuz bir hazzın lezzetini veriyordu.

Sonunda hedefine ulaşmıştı. Işığın kaynağı kendisini içine çekebilmek için sabırsızlanıyordu. Oldukça geniş sayılabilecek kapıdan içeri zor da olsa girdi. Genişçe bir odanın içinde nefes nefese kalmış halde soluklanırken, hayranlıkla kaplı kara gözleri odanın içerisini incelemekle meşguldü. Dünyanın hiçbir noktasında görülmemiş birçok alet edevatın büyüleyici güzelliği tıpkı yıldızlar gibi gözünü alıyordu. Ama onun hedefi odanın uç noktasında bulunan görkemli geçiş kapısındaydı. Onu hayallerine ulaştıracak sonsuzluğun kapısına doğru ağır ama temkinli adımlarla ilerlemesini sürdürdü.

Sol elindeki bıçağı şimdi daha bir güçlü kavramıştı. Bıçaklı elini göğüs bölgesine doğru kaldırarak kapıya doğru daha da yaklaştı.

En sonunda ihtişamlı kapının tam önünde durdu. Bir süre gururlu bakışlarla kadim kapıyı süzmekle yetindi.

"Sonunda kavuştuk..."

Tam bir adım daha atacaktı ki hemen arkasında gizemli bir silüet olduğunu fark etti. Odanın cılız ışıkları altında daha da büyüyen görkemli bir gölgenin hemen arkasında olduğunu anladığı an hızla dönmek istedi. Ancak biçare ayakları ve son anda fark ettiği esrarengiz silüetin sahibi buna izin vermeyecekti.

Önce ensesinde bir hırlama sesi işitti. Hemen sonra da başına aldığı müthiş bir darbe sonucu yere yığıldı.

Gece kadar karanlık olan kara gözlerinin son hayat ışığı sönmeden önce bir kez daha ihtişamlı kapıya bakmaya çalıştı. Kısa bir süreden sonra kapı da tıpkı hayalleri gibi bulanıklaştı, bulanıklaştı ve derin bir karanlığın içine gömüldü.

Binlerce Yıl Sonra, 2025

Büyük Giza Müzesi (Kahire / Mısır)

Ünlü Mısırbilimci Hassan Abdel, yaralı olmasına rağmen yeni müzenin oldukça büyük olan kapısından içeri kendini atabildi. Neyse ki ağır yaralı değildi. Kurşun sol kolunu sıyırıp geçmişti. Ama çok kan kaybediyordu. Onun ise bu durum umuruna bile değildi! Tek bir amacı vardı. Saldırganın tüm planlarını boşa çıkartmak... Evet, o an için tek gayesi buydu.

Hâlbuki tam bir yıl kadar önce Mısır'da hemen Giza Piramidi'nin karşısında açılacak yeni müzenin müdürü olacağını öğrendiğinde çok mutlu olmuştu. O her zaman müze müdürlerinin arkeologlardan seçilmesi taraftarıydı. Kendisi de ülkenin en popüler arkeologlarından biriydi. Dünyanın en büyük müzesine müdür olarak atanması takdire şayan bir durumdu şüphesiz.

Müzenin açılmasına bir yıl vardı. Kahire Müzesi'ndeki dünyaca ünlü arkeolojik eserler yavaş yavaş buraya getirilmeye başlanmıştı. Ancak henüz müze açılmadığı için kamera ve güvenlik sistemleri yerleştirilmemişti. Elbette

saldırgan, bu küçük gibi görünen önemli detayı göz önünde bulundurmuş olmalıydı. Ya da o saldırganı yönetenler...

Saldırgan müzenin girişinde bulunan iki güvenlik görevlisini etkisiz hale getirdikten sonra elini kolunu sallayarak müzeye giriş yapmıştı. O anda müzedeki odasında çalışmakta olan ve bunu haber alan meşhur arkeolog da aşağı kata inmişti.

Aşağı inmesiyle birlikte saldırganın iri cüssesini görmesi bir olmuştu. Eli silahlı adamı gördüğü an arkeolojik çalışmaların olduğu yere doğru koşması da bir olmuştu. Ancak arkasından sıkılan iki el ateşten biri sol kolunu sıyırmıştı. Buna rağmen hızla koşmak için gücü vardı. Amacı eserlerin yanına gidip acil alarm düğmesine basmaktı. Güvenlik kameraları henüz yerleştirilmemiş olsa da en azından bunu akıl edebilmişlerdi.

Hassan Abdel, saldırganın neden burada olduğunu çok iyi biliyordu. Onu kimlerin göndermiş olabileceğini de... Hatta artık müdürü olduğu müzedeki eserlere bir saldırı olması halinde tüm bildiklerini açıkladığı bir mektup dahi yazmıştı. Bu mektup ünlü arkeoloğun şifreli kasasında saklıydı. Ölmesi halinde o mektubun kimlere ulaştırılması gerektiğini dahi yazmıştı. O sebeple ölmekten hiç korkmuyordu. Tek tedirginliği, nereden geldiğini çok iyi bildiği bu saldırganı ifşalayamadan ölmekti.

Bunu düşünerek daha da hızlı koşmaya başladı.

Henüz yeni yerleştirilmiş görkemli ve göz alıcı lahitlerin arasından geçerken sürekli arkasına bakıyordu. Görünüşe

bakılırsa saldırganla arayı bir hayli açmış görünüyordu. Ama bu büyük müzenin birçok giriş çıkış noktası vardı. Bu da hedeflediği yere bir an önce varması gerektiğini söylüyordu.

"Nereye böyle!"

Zihninin içinde yankılandığını düşündüğü bu sesle aniden irkildi. Bir an duraksadı ve nefes nefese kalmış bir halde arkasına baktı. Ancak bu yoğun adrenalin kendisine oynadığı bir oyundu. Bir tür illüzyon...

Bilinçaltına sitemde bulunup tekrardan koşmaya başladı. Hedeflediği yere çok yaklaşmıştı. Ortamdaki loş ışık başını döndürüyordu. Sinirleri altüst eden derin sessizliğe aldırmadan temposuna devam etti.

Evet, sonunda hedeflediği yere yaklaşmıştı. Dünyanın en büyük arkeoloji müzesinde yüzyıllar öncesinde dünyaya hükmetmiş firavunların mezar odalarından çıkartılmış özel eşyalar bölümünü artık görebiliyordu. Müze düzenlemesinde son aşamaya gelmelerine rağmen hâlâ yerli yerinde olmayan birtakım detaylar vardı. Eğer biraz daha hızlı olmazsa bu düzenlemenin hiçbir önemi kalmayacaktı.

Koştu, koştu ve loş ışık altında ay gibi parıldayan "Ölüm Maskesi"ni gördüğü anda duraksadı. Tam derin bir nefes alacaktı ki fark ettiği küçük detay tekrardan ürpermesine neden oldu. "Ölüm Maskesi"nin sergileneceği cam kabinin hemen yanında kara bir silüet duruyordu. Hemen karşısında...

Önce bunun da bilinçaltının kendisine sunduğu bir illüzyon olduğunu düşünmek istedi. Emin olabilmek için bir iki adım daha attı. Ancak hayır, karanlığın içinde parıldayan bir çift zifir karası göz kendisine bakıyordu. Bu gözlerin yer yer kırmızıya kaydığını fark etti ünlü arkeolog. Ama ilginçtir, bu gözlerin sahibi adeta karanlığa teslim olmuşçasına net bir şekilde görünmüyordu.

Saldırganın elindeki silahı kendisine doğru kaldırdığını anladı. Hassan Abdel, adamın bu eylemini umursamamıştı bile. Onun ürkek gözleri "Ölüm Maskesi"nin üzerindeydi. Ve bir şeyin daha...

Müzenin ucu bucağı görünmeyen büyük koridorunda bir el silah sesi yankılandı. Kulakları tırmalayan bu ses, derin bir sessizliğin de habercisiydi.

***

Ünlü Mısırbilimci Hassan Abdel, yarı baygın gözlerini açtığında hiç görmek istemeyeceği bir sahne ile karşılaştı. İçinde dünyaca ünlü bir firavunun "Ölüm Maskesi"ni barındıran cam kabin boştu.

Kabinde bir şey daha eksikti. Bir bıçak... Dünya üzerinde eşi benzeri olmayan alaşımları yapısında barındıran sıra dışı bir bıçak...

Tecrübeli arkeoloğun artık gücü tükeniyordu. Mide boşluğunda hissettiği ılık sıcaklık, saldırganın silahından çıkan kurşunun adresini gösteriyordu.

Bundan sonra olup bitecekler hakkında bilgi sahibi olamayacaktı. Ama dünyanın eskisi gibi olmayacağı aşikârdı! Uzun yıllar akademisyen arkadaşlarıyla ders aralarında gülüşerek konuştukları komplo teorileri sonunda gerçek oluyordu. Birtakım gerçekleri göremeden ölecek olmak çok acı vericiydi.

O anda yapabileceği tek bir şey vardı. Tek bildiği şeyi tüm dünyaya haykırmak... Öldükten sonra bile...